

[Kent Kirk]

skal fastsættes under hensyn til de 10 pct., der belaster EF-budgettet.

Derfor er vi i Det Konservative Folkeparti glade for, at vi får debatten, og vi håber meget, at vi kan være med til at præge udviklingen i de næste år.

Vi finder, at vi på det interne marked primært må arbejde på så hurtigt som muligt at få skabt balance, således at vi kan få markedskræfterne til at fungere inden for landbrugssektoren. Vi finder, at det vil medføre, at omsætningen af landbrugsvarer mere vil blive et mellemværende imellem forbruger og producent, og vi tror, at vi på den måde vil kunne være med til at fremme kvalitetskravene til landbrugsprodukterne i hele Fællesskabet.

Vi tror også, at vi på den måde kan være med til at sikre, at landmændene i hele Fællesskabet vil øge deres bestræbelser for at markedsføre deres produkter bedre. Det er lidt mærkeligt, når vi tager mælkesituationen, at det nordlige Europa forbruger dobbelt så meget mælk som det sydlige Europa. Der skulle helt oplagt være muligheder for en kraftigere markedsindsats i det sydlige Europa og dermed få øget afsætningen af mælk. Der er selvfølgelig en historisk begrundelse for det; den skal jeg ikke komme ind på. Men vi tror, at ved at øge markedsbestræbelserne og ved at få producenterne til at gå ind i det kan vi også øge afsætningen af produkterne.

Den samme strategi mener vi skal anvendes, når vi taler om det eksterne marked. Her finder vi, som landbrugsministeren var inde på det, at eksportbestræbelserne og markedsføring af vore produkter på det eksterne marked må støttes i den udstrækning, vi kan gøre det fra det offentlige side og fra EFs side. Vi tror, at der er meget mere perspektiv i det end i at bruge interventionsmekanismerne, som vi har gjort det i de foregående år.

Jeg mener også, vi med al rimelighed kan tillade os at sige, at vi i Fællesskabet er interesserede i at øge vores eksport af landbrugsvarer, fordi vi trods alt er den største importør af visse landbrugsvarer, og derfor kan vi også tillade os at være eksportører. Vi lever op til vore internationale forpligtelser ved at lade importen komme ind i Fællesskabet.

I det hele taget bør EF bestræbe sig på en større international koordinering af både landbrugsproduktion og salg af landbrugsva-

rer. Som landbrugsministeren var inde på det, er det, måske ikke for første gang, men i nyere tid, nu kommet med i GATT-forhandlingerne, og det kan være, at det munder ud i nogle mere realistiske aftaler på det internationale plan. Når vi taler landbrugsvarer og taler verdensmarked, eksisterer der jo ikke noget verdensmarked: der er ikke en reel verdensmarkedspris. Derfor er det selvfølgelig nødvendigt med internationale aftaler om, hvordan vi kan tilpasse både produktionen og afsætningen.

Det væsentligste problem med hensyn til overskudsproduktion er inden for mejerisektoren, fordi det er det dyreste område. Som det er blevet sagt her flere gange, er 1,4 mill. t smør på lager en fuldstændig uacceptabel mængde. Derfor er det vigtigt, at vi også får taget fat på det problem.

Vi har jo gennemført nogle produktionskvoter i Fællesskabet, men de har endnu ikke været tilstrækkelig effektive. Vi bryder os ikke om dem. Men nu vi har gennemført dem, mener vi også, at vi skal bruge dem på en sådan måde, at vi så hurtigt som muligt får balance på markedet, og det betyder, at de 10 mill. t mælk, vi har i overskud, skal vi prøve på at få fjernet via kvotesystemet.

Det betyder også, at vi må gøre noget for de landmænd, der rammes af en sådan politik. Landmændene har jo igennem de sidste tre år været udsat for, at prisen på mælk er faldet med 8,8 pct. i faste priser. Man kan ikke på den ene side sige til landmændene: nu må I ikke producere mere – og på den anden side presse priserne ned.

Er vi modige, og kan vi få de andre lande med til at sætte produktionskvoterne til det niveau, efterspørgslen og afsætningen tilsiger, må vi også være så modige at være parate til at hæve priserne, således at landmændene kan leve af at producere det, de er begrænset til. Det mener jeg er en forudsætning for, at man kan bruge produktionskvotesystemet.

Vi må også hjælpe de landmænd, som på den ene eller anden måde vil gå ud af produktionen, og den måde, vi bedst kan gøre det på, er ved at forbedre de ophørsordninger, vi har kendt i de senere år. Det er rimeligt, at de, der forlader produktionen, og som ikke har andre steder at gå hen, i det mindste får en vis økonomisk kompensation.

Når der så er skabt balance på markedet, må det første skridt, hvis ellers der skal være